

bliczno-prawnych, a przeznaczone przez te zrzeczenia na cele szkolnictwa, jeżeli nie są obecnie wykorzystywane przez powiatowe związki samorządowe, przechodzą na własność tych miast lub gmin wiejskich, na obszarze których się znajdują.

Art. 3. (1) Majątek, pozostały po b. samorządzie bądź zarządzie miejskim, oraz b. instytucjach i organizacjach stanowych mieszczańskich, przechodzi na własność miast, na obszarze których się znajduje.

(2) Jeżeli majątek ten znajduje się na obszarze miasta obecnie zniesionego, przechodzi on na własność gminy wiejskiej, do której włączono miasto po jego zniesieniu.

Art. 4. (1) Majątek, pozostały po b. zrzeczeniach publiczno-prawnych, wymienionych w artykułach poprzedzających, a znajdujący się w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej w posiadaniu miast lub gmin wiejskich, przechodzi na ich własność, choćby nie znajdował się na ich obszarze.

(2) Oddanie nieruchomości w czasowe użytkowanie nie stanowi tytułu do nabycia własności.

Art. 5. (1) Majątek, pozostały po b. kuratorjach trzeźwości, przechodzi na własność tych miast lub gmin wiejskich, na obszarze których się znajduje.

(2) Jeżeli majątek ten znajduje się w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy w posiadaniu miast lub gmin wiejskich, przechodzi na ich własność, choćby nie znajdował się na ich obszarze.

Art. 6. Koszty, związane z przejściem prawa własności majątku, przekazywanego związkowi samorządowemu, ponoszą te związki.

Art. 7. Związkowi samorządowemu nie służą roszczenia do Skarbu Państwa z tytułu dotychczasowego zarządu przekazywanym im majątkiem.

Art. 8. Skarb Państwa ma prawo pierwokupu co do majątku, który będzie przekazany związkowi samorządowemu.

Art. 9. (1) O przejściu poszczególnych przedmiotów majątkowych przez właściwy związek samorządowy orzeka Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi ministrami na wniosek związku samorządowego (zarządu gminnego, miejskiego, wydziału powiatowego). Wniosek ten powinien być przedstawiony najpóźniej w ciągu osiemnastu miesięcy od wejścia w życie ustawy niniejszej. W razie niezgłoszenia wniosku w powyższym terminie, majątek przechodzi na własność Skarbu Państwa.

(2) Prawomocne orzeczenie Ministra Spraw Wewnętrznych stanowi dostateczny tytuł prawny do przepisania prawa własności, bądź też do wywołania hipoteki danej nieruchomości.

Art. 10. Ustawa niniejsza nie narusza praw osób trzecich. Osoby, roszczące prawa do majątków, przekazywanych na podstawie ustawy niniejszej, mogą praw tych dochodzić na drodze sądowej.

Art. 11. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

Art. 12. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego, wileńskiego i wołyńskiego, oraz powiatów: białostockiego, bielskiego, grodzieńskiego, sokólskiego i wołkowyskiego w województwie białostockim.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Spraw Wewnętrznych:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

202.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 26 marca 1935 r.

w sprawie zmiany ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych.

Art. 1. W ustawie z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 291) wprowadza się zmiany następujące:

1) w tytule po wyrazie „podatkowych” skreśla się kropkę i dodaje się wyrazy: „oraz zaległych składek i opłat na rzecz niektórych publiczno-prawnych instytucyj ubezpieczeń.”;

2) w art. 1 w ust. 1) przepisy lit. a) i b) otrzymują brzmienie następujące:

„a) do odraczania i rozkładania na raty oraz do umarzania w części lub w całości zaległości w następujących państwowych podatkach wraz z wszelkimi dodatkami państwowymi, samorządowymi i na rzecz innych związków prawa publicznego: gruntowym, od nieruchomości, od placów budowlanych, przemysłowym, dochodowym, majątkowym, od kapitałów i rent, od lokali, od energii elektrycznej, od uboju, nadzwyczajnym podatku od niektórych zajęć zawodowych, wojskowym, od spadków i darowizn oraz w nadzwyczajnej daninie majątkowej i daninie lasowej,

b) do obniżania oraz umarzania kar za zwłokę, odsetek za odroczenie i kosztów egzekucyjnych, przypadających od zaległości, wymienionych w lit. a), oraz grzywien i kar pieniężnych, nakładanych przez władze skarbowe w zakresie podatków, wymienionych również w lit. a),”;

3) w art. 1 dodaje się nowy ustęp, jako czwarty, treści następującej:

„4) Uprawnienia, określone w ust. 1) i 3), przysługują Ministrowi Skarbu również w odniesieniu do zaległości w składkach z tytułu ubezpieczeń od ognia w instytucjach publiczno-prawnych.”;

4) art. 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 2. 1) Upoważnia się Ministra Spraw Wewnętrznych do stosowania w porozumieniu z Ministrem Skarbu uprawnień, określonych w art. 1

ust. 1) i 3) — do zaległości w samoistnych daninach komunalnych.

2) Minister Spraw Wewnętrznych władny jest przenieść w porozumieniu z Ministrem Skarbu uprawnienia, określone w ust. 1), na wojewodów.”;

5) art. 3 skreśla się, a w jego miejsce wstawia się nowy artykuł — jako trzeci, treści następującej:

„Art. 3. 1) Upoważnia się Ministra Opieki Społecznej do odraczania, rozkładania na raty i umarzania w części lub w całości, w porozumieniu z Ministrem Skarbu, zaległych składek i opłat oraz odsetek, kar i grzywien na rzecz instytucji ubezpieczeń społecznych.

2) Minister Opieki Społecznej władny jest przenieść w porozumieniu z Ministrem Skarbu w drodze rozporządzeń uprawnienia, wynikające z ust. 1), na instytucje ubezpieczeń społecznych.

3) Rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ustala bliżej tryb i warunki stosowania ulg, wymienionych w ust. 1), oraz ich zakres.

4) Wszystkim zaległym składkom i opłatom na rzecz instytucji ubezpieczeń społecznych, których spłatę uregulowano w myśl przepisów ustawy niniejszej, przysługują do czasu całkowitego dokonania ich spłaty przywileje, przyznane składkom i opłatom na rzecz instytucji ubezpieczeń społecznych w postępowaniu egzekucyjnym i upadłościowym.”;

6) art. 4 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 4. Okresu odroczenia na podstawie art. 1 ust. 1 lit. a) i ust. 4) oraz art. 2 nie wlicza się do czasokresu, w ciągu którego należności, wymienione w tych artykułach, korzystają w myśl obowiązujących przepisów z przywileju pierwszeństwa.”;

7) art. 5 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 5. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom: Skarbu, Spraw Wewnętrznych i Opieki Społecznej każdemu we właściwym mu zakresie działania.”.

Art. 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 291) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych ustawą niniejszą.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom: Skarbu, Spraw Wewnętrznych i Opieki Społecznej, każdemu we właściwym mu zakresie działania.

Art. 4. 1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2) Jednocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 15 marca 1934 r. o ułatwieniu spłaty zaległych składek i opłat na rzecz instytucji ubezpieczeń społecznych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 237).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *W. Ślawek*
Minister Spraw Wewnętrznych:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Opieki Społecznej: *Jerzy Paciorkowski*

203.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 26 marca 1935 r.

o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego.

Art. 1. W celu ustalenia jednolitych podstaw dla równomiernego wymiaru podatku gruntowego i utrzymania ewidencji gruntów będzie przeprowadzona klasyfikacja gruntów na całym obszarze Państwa.

Art. 2. Klasyfikacji nie podlegają grunty:

- 1) zajęte pod cmentarze,
- 2) pod torami kolejowymi, publiczne drogi i place, należące do Państwa lub instytucji oraz związków prawa publicznego,
- 3) w miastach, podlegające państwowemu podatkowi od nieruchomości.

Art. 3. (1) Grunty dzieli się na następujące kategorie według rodzajów użytkowania:

- a) grunty orne,
- b) łąki,
- c) pastwiska,
- d) grunty pod wodami,
- e) grunty pod lasami,
- f) nieużytki.

(2) Za grunty orne uważa się ziemie pod polami uprawnymi, sztucznymi pastwiskami, sadami i ogrodami, jak również pod budynkami i podwórzami; za łąki uważa się ziemie, trwale pokryte roślinnością łąkową, które z zasady są koszone; za pastwiska uważa się ziemie, trwale pokryte roślinnością pastwiskową, które z zasady nie bywają koszone, lecz spasane przez inwentarz; za grunty pod wodami uważa się ziemie pod wodami zamkniętymi i otwartymi, w rozumieniu obowiązujących przepisów rybackich, o ile wody te są użytkowane w celach hodowli ryb lub rybołówstwa; za grunty pod lasami uważa się ziemie, służące do produkcji drewna i wiskliny.

(3) Ilość klas oraz rodzaje gleby w poszczególnych kategoriach gruntów (ust. 1) podaje tabela, załączona do ustawy niniejszej. Tabela ta ustalona jest dla gruntów o przeciętnej kulturze i wydajności, z uwzględnieniem ich właściwości naturalnych. Przy klasyfikacji nie będą uwzględniane indywidualne różnice bonitacji, spowodowane nakładami i zabiegami posiadaczy gruntów, powodującymi przychodowość nietrwale wyższą od przeciętnej. Za takie nakłady uważa się stałe utrzymywanie w należyłym stanie melioracji szczegółowych. Grunty, na których dokonano melioracji szczegółowych, po przeprowadzeniu klasyfikacji na podstawie niniejszej ustawy, nie mogą być z tego powodu przeklasyfikowane do klas wyższych. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych wyda szczegółowe przepisy co do zaliczania gruntów do odpowiednich kategorii i klas.